

Zorg op maat voor gezinnen

vzw Onze Kinderen uit Rumbeke ziet toekomst voor jeugdhulpverlening

- ▶ Jeugdhulpverlening gebeurt nog te veel achter de schermen
- ▶ Schaamte speelt jongeren soms parten
- ▶ Betrokkenen helpen eigen keuzes maken en een weg vinden

Liselotte ANCKAERT

Wegens een moeilijke thuissituatie kwam Kimberly Bulckaen (24) als tiener terecht bij vzw Onze Kinderen in Rumbeke, een organisatie voor bijzondere jeugdzorg. Ze verbleef er van haar vijftiende tot haar negentiende.

„Het waren heftige jaren”, herinnert ze zich. „Ik wilde liever thuis wonen, maar dat kon niet. Hoewel het verblijf bij Onze Kinderen niet mijn keuze was, schaamde ik me. Lange tijd leidde ik een dubbelleven. Omdat ik niet wilde dat mijn klasgenoten wisten dat ik in een voorziening verbleef, verzon ik voortdurend uitvluchten. Ik durfde de waarheid niet te vertellen.”

„Door de wet op de privacy gebeurt jeugdhulpverlening veelal achter de schermen”, zegt Marc Vermeulen, algemeen directeur van vzw Onze Kinderen. „Dat is jammer, want de meeste kinderen en jongeren in de bijzondere jeugdzorg zijn allesbehalve ‘boefjes’. Toch is dat vaak het beeld dat mensen onthouden uit de media. De meesten komen bij ons terecht als gevolg van een

Een diepgaand gesprek kan ook in een ontspannen omgeving. © Vzw Onze Kinderen

moeilijke thuissituatie en hebben vaak al een bochtig parcours van hulpverlening achter de rug. Samen met het gezin zoeken we voor hen een toekomst.”

„Er is altijd toekomst, hoe uitzichtloos een situatie ook lijkt”

En die is er, zo blijkt uit het boek *Er is altijd een toekomst* dat de vzw onlangs publiceerde naar aanleiding van haar zeventigjarige

bestaan. „Het boek bundelt getuigenissen van kinderen en jongeren die vanaf 1945 tot vandaag hulpverlening kregen via Onze Kinderen”, legt Marc Vermeulen uit. „De klemtoon ligt op de beleving van de betrokkenen. Hoe kijken zij terug op hun jeugd bij Onze Kinderen? Wat is blijven hangen? Wat deed en doet nog altijd pijn? Wat maakt hen gelukkig? Het boek wil een realistisch en tegelijk hoopvol beeld schetsen.”

„De getuigenissen zijn telkens geplaatst in de tijdsgeest”, ver-

volgt de directeur. „Die wijzigde de afgelopen zeventig jaar onophoudelijk. Enkele decennia geleden was er een helder beeld van hoe je diende te leven. Het kwam erop aan voorbeeldig te studeren, een geschikte baan te vinden, een gezin te stichten en je goed te gedragen. Ook de Kerk speelde daarin een rol. Vandaag is dat anders. Je best doen is geen garantie meer op een geslaagd leven. Er is een waaiertje aan mogelijkheden. Vandaag dienen jongeren vooral begeleid te worden in het leren maken van keuzes.

Dat maakt dat ook de hulpverlening anders te werk gaat dan voorheen. Menselijkheid staat voorop, zonder in te boeten aan professionaliteit.”

Ondanks bewogen jaren kijkt Kimberly Bulckaen dankbaar terug op haar verblijf bij Onze Kinderen. „Het was mijn redding”, zegt ze. „Zonder die hulp zou ik vandaag niet in staat zijn mijn eigen boontjes te doppen. In je eentje wonen is niet altijd vanzelfsprekend. Gelukkig kan ik terecht bij welzijnsschakel 't Hope in Roeselare. Daar vind ik lotgenoten die me begrijpen. De komende maanden trek ik mee rond met de theatervoorstelling *Roulez Roulez*.”

Eenmaal achttien kunnen jongeren niet langer verblijven in Onze Kinderen. „De meesten keren terug naar hun gezin”, zegt Marc Vermeulen, „maar ook dan blijft begeleiding belangrijk. Continuïteit van hulpverlening vraagt om aansluiting op nieuwe netwerken. Daar werken we aan, opdat er voor iedere jongere een toekomst is.”

„De drempel naar de hulpverlening is helaas nog altijd groot”, besluit Kimberly Bulckaen. „Net als de vooroordelen. Ik hoop dat mijn verhaal daarin mee verandering brengt. Iedereen verdient het alle kansen te krijgen.”

Meer info op www.vzw-ok.be. Op 9 december om 16 uur vindt in de basiliek in Dadizele een adventsviering plaats over *Het kind in mij*. De opbrengst van de omhaling is bestemd voor Onze Kinderen. Info over de viering via 0475 31 30 80.